

om vedkommendes Personlighed og Evner til selv at klare sig for at blive klar over, om der kan foretages noget for at sikre, at Kapitalen ikke for hurtigt gaar til Grunde. I Regelen vil jeg dog ikke anse det for heldigt at gaa den Vej at købe Livrente; er det et Menneske i en Alder af 30—40 Aar, faar han en Livrente paa 5 pCt. af disse Penge, og det kan han hverken leve eller dø af, saa det er ikke nogen rigtig Hjælp for ham. Den, der har med Administrationen af slikt at gøre, vil efter min Mening overhovedet snart komme til den Erkendelse, at vi, naar vi have med myndige Mennesker at gøre, handle rigtigst ved at gøre dem opmærksom paa, at de skulle være forsigtige med den Erstatning, de faa, men ellers lade dem selv bære Ansvaret derfor. Det er umuligt, være sig for Kommunalbestyrelser, Vægebestyrelser eller Arbejderforsikringsraad, at være Formyndere for de Mennesker, der faa disse Penge. De maa selv handle forsvarligt med dem. Vi kunne, som sagt, i det enkelte Tilfælde hjælpe til, at der holdes en beskyttende Haand over dem, men et stærkt Indgreb i deres Myndighed til at raade over deres Penge bør neppe ske ved Lov. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og i øvrigt i høj Grad anbefale Sagen til det høje Tings velvillige Fremme.

C. C. Andersen: Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid og ogsaa af Hensyn til de udmærkede, dygtige Indlæg, som allerede ere blevne fremsatte her i Dag under Behandlingen af dette Lovforslag, indskrænke mig til med nogle faa Ord at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Der har jo tidligere været gjort adskillige Forsøg paa at lovgive paa dette Omraade og paa at drage Landbrugets Arbejdere ind under vor Ulykkesforsikring. Jeg skal saaledes minde om, at allerede i Samlingen 1903—1904 blev der i Folketinget af mine Partifæller indbragt et Lovforslag, som indeholdt Bestemmelser, der gik i Retning af at drage Ulykkesforsikringsbestemmelser til Fordel for Landbrug, Skovbrug og Havebrug ind under Loven af 7. Januar 1898. Dette Forsøg mislykkedes imidlertid den Gang, men jeg tror alligevel, at det har haft den Betydning, at det dels har fremkaldt og dels vedligeholdt Interessen for denne Sag her paa Rigsdagen, og at dette Forsøg, der den Gang blev gjort, jo ganske sikkert har haft nogen Betydning og har medvirket til, at vi nu her i Dag behandle det foreliggende Lovforslag. Nu

har jo den højtærede Minister taget denne Sag i sin Haand, og det maa erkendes, at det er lykkedes for ham at udarbejde et Lovforslag saaledes, at det har vundet almindelig Tilslutning fra alle Sider nede i Folketinget, og det synes ogsaa efter de Udtalelser, som ere faldne her oppe i dette høje Ting i Dag, at man tør forvente, at det maa lykkes at gennemføre denne Sag endnu i denne Samling. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa selve Lovforslagets Enkeltheder. Der er jo allerede i Dag udtalt en Del om forskellige Ting, noget, som jeg kan give min Tilslutning, andet, som jeg mener er mindre betydende overfor denne Sag. De Forandringer, som Lovforslaget er undergaaet nede i Folketinget, betragter jeg for de flestes Vedkommende som Forbedringer af Lovforslaget. Særlig anser jeg det for at være en Forbedring af Lovforslaget, som er sket ved den Ændring, der ned sætter Grænsen for den tvungne Forsikring fra 12,000 Kr. til 6,000 Kr., idet denne Bestemmelse medfører, at en hel Del flere Arbejdere kommer ind under den faste Forsikring, hvilket jeg anser for at være en stor Fordel.

Der er en Bestemmelse i Lovforslagets § 21, til hvilken jeg kunde ønske at gøre en Bemærkning. Det er den Bestemmelse, der gaar ud paa at forpligte Arbejdsgiveren til at afgive sin Risiko til et anerkendt Selskab. Jeg anser denne Bestemmelse for at være af stor Betydning, idet den indeholder en Garanti for, at Arbejderen, naar han kommer til Skade, ogsaa faar den Erstatning, som Loven hjemler ham Ret til. Det vilde være ønskeligt, om man kunde faa indført en lignende Bestemmelse i Loven af 7. Januar 1898. Den højtærede Minister har under Behandlingen af dette Lovforslag i Folketinget bebudet, at Loven af 7. Januar 1898 skal underkastes en Revision i den nærmeste Tid, og jeg vil da henstille, at man under Forberedelsen af denne Lovs Revision vil have sin Opmærksomhed henvendt paa ogsaa i denne Lov at faa indført en Bestemmelse som den, vi have i dette Lovforslags § 21. Det er en af de Mangler, som Loven af 7. Januar 1898 har, at den i og for sig ikke yder nogen Garanti for, at den tilskadekomne Arbejder faar sin Erstatning. Det er ganske sikkert, at de 97 pCt. af Arbejdsgiverne afgive Risikoen til Forsikringsselskaber, og det synes derfor, at Risikoen for Arbejderne er mindre, end man tidligere har haft Anledning til at gaa ud